Ασκητές μέσα στον κόσμο Β’: Βασιλική Κουζάρη, μια χριστιανή αγωνίστρια που ήξερε μόνο το καλό

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 3 Αυγούστου, 2023

Γεννήθηκε το 1891 στο Βαρώσι της Αμμοχώστου της Κύπρου, που σήμερα είναι κατεχόμενο. Η οικογένεια της ήταν πολύ φτωχή. Είχε άλλα τέσσερα αδέλφια. Η ίδια ήταν η μικρότερη. Ορφάνεψε από μάννα, όταν ήταν πολύ μικρή. Ο Κωνσταντίνος Ψαράς που ήταν χήρος με δύο παιδιά ζήτησε σε γάμο την αδελφή της Μηλιά. Η Μηλιά του έβαλε σαν όρο να πάρη μαζί της και την δεκάχρονη τότε Βασιλική και το δέχθηκε. Η Βασιλική μεγάλωσε τα δύο ορφανά και άλλα επτά παιδιά που έκανε η αδελφή της με τον Κωνσταντίνο. Όλα τα παιδιά την αγαπούσαν περισσότερο από την μάννα τους, γιατί κι αυτή τα αγαπούσε πολύ.

Ο Κωνσταντίνος ως αντίδωρο της προσφοράς της προς τα παιδιά του και την οικογένειά του, της αγόρασε σπίτι στο κέντρο της πόλεως. Δεν την ξεχώρισε από τα παιδιά του και φρόντισε να την προικίση και να την αποκαταστήση. Ήταν ψηλή, εμφανίσιμη, με πολύ μακρυές κόκκινες πλεξούδες, και άσπρη επιδερμίδα με πολλές φακίδες. Παντρεύτηκε τον Πολύβιο Παρασκευά από την Λάπηθο, κατά 13 χρόνια μικρότερό της, χωρίς αυτό να αποτελέση εμπόδιο, και έζησαν πολύ αγαπημένοι. Εκ φύσεως ήταν πολύ αθώα, απονήρευτη και καλωσυνάτη. Αν και φτωχή ήταν πολύ ελεήμων. Ό,τι έπεφτε στα χέρια της το έδινε ελεημοσύνη. Είχε βαθειά πίστη στον Θεό και εμπιστοσύνη ακλόνητη στην πρόνοιά Του.

Και πριν παντρευτή και αφού παντρεύτηκε αγαπούσε να μένη πολλές ώρες την ημέρα στην Εκκλησία. Σκούπιζε, άναβε τα καντήλια και προσευχόταν. Στην οικογένειά της και στο χωριό έλεγαν: «Η Βασιλού είναι αγία». Δεν έχανε ακολουθία και τηρούσε όλες τις νηστείες κατά γράμμα. Ήταν ταπεινή και για το κάθε τι ρωτούσε τους ιερείς. Ό,τι την συμβούλευαν το εδέχετο ως θέλημα Θεού και το τηρούσε. Δεν θύμωσε και δεν μάλωσε ποτέ με κανέναν. Δεν είχε εχθρούς. Σε όλους εφέρετο με αγάπη. Ήταν πρόθυμη να βοηθήση, να δώση ό,τι της ζητούσαν, κι ας ζημίωνε την οικογένειά της. Όταν έβλεπε κάποιον να θυμώνη και να φωνάζη, εστενοχωρείτο πολύ. Έλεγε: «Τον καημένο! Τι έχει; Μήπως δεν είναι καλά;». Ήταν πολύ ταπεινή. Δεν ήθελε να την ξέρη και να μιλά κανείς γι’ αυτήν. Ό,τι καλό έκανε, το έκρυβε επιμελώς.

Έλεγε πάντα την αλήθεια. Η γλώσσα της δεν μπορούσε να πη ψέματα, κι ας ήταν πολλές φορές εις βάρος της. Η Βασιλική, εκτός από τα εννιά παιδιά του Κωνσταντίνου, μεγάλωσε και τα δύο δικά της και αργότερα και τα εγγόνια της. Φαίνεται πως είχε γεννηθή για να μεγαλώνη παιδιά. Τα πήγαινε πολύ καλά μαζί τους, αλλά και με όλο τον κόσμο. Στα τόσα καλά που είχε η Βασιλική είχε και ένα φυσικό ελάττωμα ή συνήθεια, να μιλά πολύ. Ήταν πολυλογού, σε σημείο που έμεινε παροιμιώδης η πολυλογία της. Όταν κάποιος μιλούσε πολύ οι άλλοι έλεγαν: «Να, η Βασιλού». Από την πολυλογία της μερικές φορές ξεχνιόταν και έκαιγε το φαγητό. Ερχόταν ο άνδρας της από την δουλειά για να φάη το μεσημέρι, και αυτή με χαριτωμένο τρόπο του έλεγε: «Πολυβάκο μου, έκαψα το φαΐ. Να σου τηγανίσω δύο αυγά;».

Αυτός δεν διαμαρτυρόταν, έτρωγε κάτι πρόχειρο και πήγαινε πάλι στην δουλειά του. Ενώ όμως μιλούσε τόσο πολύ η Βασιλική για τον Χριστό, την Παναγία, τους Αγίους και για την οικογένειά της, δεν κατέκρινε ποτέ κανέναν. Ήταν πολύ αυστηρή στην κατάκριση, την θεωρούσε μεγάλη αμαρτία και ποτέ δεν σχολίαζε τα έργα των ανθρώπων. Έλεγε στην κόρη της: «Ανδρούλα, δεν θα σε δείρω ποτέ (και πράγματι, ποτέ της δεν έδειρε τα παιδιά της). Αλλά αν σε ακούσω να πης κάτι κακό για κάποιον άνθρωπο, θα σου την δώσω στο στόμα».

Ο γυιός της αγάπησε μία γυναίκα με τρία παιδιά κατά δέκα χρόνια μεγαλύτερή του. Η Βασιλική την δέχθηκε με πολλή αγάπη και έδωσε την ευχή της, που τους στήριξε και πρόκοψαν. Έλεγε για τη νύφη της: «Αυτήν μας έστειλε ο καλός Θεός. Είναι πολύ καλή». Η παρουσία του Θεού ήταν έντονη και ζωντανή στην ζωή της. Σε μεγάλη ηλικία πήγε προσκύνημα στα Ιεροσόλυμα. Σε κάποιο προσκύνημα οι υπόλοιποι την άφησαν πίσω γιατί ήταν ηλικιωμένη. Αυτή προχώρησε μόνη της, με μεγάλη ευκολία και στην απορία των άλλων είπε ότι την κρατούσε η Παναγία. Οι άλλοι δυσπιστούσαν ενώ αυτή επέμενε ότι ένιωθε ένα χέρι που την κρατούσε και την στήριζε, και βάδιζε εύκολα.

Δεν πήγε ποτέ σε γιατρό. Γιατρός της ήταν η Παναγία. Όταν αρρώσταινε έλεγε στον

γυιό της: «Παναγιώτη, όχι γιατρό. Πάρε με στην Παναγία». Την έπαιρνε σηκωτή στην Εκκλησία της Αγίας Ζώνης στο Βαρώσι. Προσευχόταν, αλειφόταν με λαδάκι και γύριζε πίσω με τα πόδια υγιής. Μετά τον ξερριζωμό του 1974 η Βασιλική με τον σύζυγό της και την οικογένεια του γυιού της, κατέφυγαν στο προάστιο Πολεμίδια της Λεμεσού. Εκεί έζησε τέσσερα χρόνια και εκοιμήθη το 1978 σε ηλικία 87 ετών. Όλα τα παιδιά που μεγάλωσε μαζεύτηκαν και με αγάπη έκαναν την κηδεία της. Πρόσφεραν και χρήματα γιατί τότε μετά την προσφυγιά, υπήρχε μεγάλη φτώχεια.

Μετά από πέντε χρόνια εκοιμήθη και ο σύζυγός της. Για να τον θάψουν άνοιξαν τον τάφο της να κάνουν την ανακομιδή των οστών της και όλοι εξεπλάγησαν. Το φόρεμα και τα μαλλιά της Βασιλικής ήταν άθιχτα και τα οστά της ευωδίαζαν. Αυτό το επιβεβαιώνουν όλοι οι παρόντες κατά την εκταφή. Ο γυιός της έλεγε στην αδελφή του: «Ανδρούλα, δεν είμαι πολύ της Εκκλησίας. Αλλά τι να σου πω! Όταν ανοίξαμε τον τάφο της μάννας, ευωδίαζε».

Αιωνία της η μνήμη. Αμήν.

(“Ασκητές μέσα στον κόσμο, τόμος Β΄“, έκδοση Ιερού Ησυχαστηρίου «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσης Χαλκιδικής, 2012) (Πηγή ψηφ. κειμένου: pemptousia.gr)